

ΑΡΙΘΜΟΣ 4971/2005
750/2005

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΠΕΙΡΑΙΑ
(Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων)

Αποτελούμενο από το Δικαστή, Ιωάννη Δουρουκλάκη Πρόεδρο Πρωτοδικών τον οποίο όρισε η Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου του Πρωτοδικείου.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 7-4-2005 χωρίς τη σύμπραξη Γραμματέα για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΩΝ ΑΙΤΟΥΝΤΩΝ: 1 Του Αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία ".....", που εδρεύει στην Αθήνα, όπως νόμιμα εκπροσωπείται 2. Του Αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία ".....", που εδρεύει στην Αθήνα, όπως νόμιμα εκπροσωπείται. 3. Της αστικής μη κερδοσκοπικής με την επωνυμία "....." με το διακριτικό τίτλο "....", που εδρεύει στο Αττικής, όπως νόμιμα εκπροσωπείται. Άπαντες παραστάθηκαν δια της πληρεξουσίας δικηγόρου Ελευθερίας Βαγιαννού.

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΣ Η ΑΙΤΗΣΗ: Εταιρείας Περιορισμένης Ευθύνης "....", νομίμως εκπροσωπούμενης, στην εκμετάλλευση της οποίας ανήκει το καφέ-μπαρ "...", που βρίσκεται στον, η οποία παραστάθηκε δια του πληρεξούσιου δικηγόρου Γκαβέρα Κωνσταντίνου.

Οι αιτούντες ζήτησαν να γίνει δεκτή η από 20-1-2005 αίτησή τους, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου με αριθμό 4968/2005 και προσδιορίσθηκε με α` από αναβολή για την παραπάνω δικάσιμο.

Κατά τη συζήτηση της υποθέσεως, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων, ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτοί.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Με τις διατάξεις των άρθρ. 46 επ. Του Ν. 2121/93 "πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα" (αρ. ΦΕΚ 25 της 4-3-1993, Τ.α`., προστατεύονται τα συγγενικά προς πνευματική ιδιοκτησία δικαιώματα ήτοι τα δικαιώματα σε εργασίες (εισφορές) που σχετίζονται με την πνευματική δημιουργία ή ακόμα έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτήν, δεν μπορούν, όμως να αναχθούν σε αυτοτελή έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν, όμως και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημόσια εκτέλεση ή στην αναπαραγωγή και γενικά τη διάδοση των έργων. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα: Έτσι σύμφωνα με τα άρθρα 46 παρ. 1 και 48 παρ.1 του Ν. 2121/93, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα, οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας, οι οργανισμοί ραδιοφωνίας και τηλεόρασης που (ανα) μεταδίδουν τα έργα. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία για να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους (Γ. Κουμάντος, Πνευματική ιδιοκτησία 6η εκδ. Σελ. 353 επ. Διονυσία Καλλινίκου τα θεμελιώδη θέματα του Ν. 2121/93 για

την πνευματική ιδιοκτησία και τα συγγενικά δικαιώματα σελ. 145 επ.) Καθένα από τα συγγενικά δικαιώματα που αναγνωρίζονται από το Ν 2121/93 έχει διαφορετικό περιεχόμενο και παρέχει στο δικαιούχο τις εξουσίες που απαριθμούνται αποκλειστικά και όχι ενδεικτικά στα άρθρα 46 επ. (Μ. Μαρίνος, η προσβολή του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων, Δ/νη 35, 1440 επ. και ιδίως 1445). Τα δικαιώματα ειδικότερα των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, που έχουν περιουσιακό (και ηθικό) περιεχόμενο, κατ' αρχήν απόλυτο (δικαίωμα να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν) και σε μερικές περιπτώσεις σχετικό (ενοχική αξίωση εύλογης αμοιβής ή της εκτέλεσης πέρα απ' αυτές που έχουν συμφωνηθεί και προβλέπονται ρητά και περιοριστικά στο άρθρο 45 παρ. 2 (δικαίωμα του ερμηνευτή ή εκτελεστή καλλιτέχνη να επιτρέπει ή να απαγορεύει α) την εγγραφή της ζωντανής ερμηνείας ή εκτέλεσής του σε υλικό φορέα ήχου ή εικόνας, β) την άμεση ή έμμεση εγγραφή της ερμηνείας ή εκτέλεσης τους, καθώς και τη θέση σε κυκλοφορία με μεταβίβαση της κυριότητας με εκμίσθωση ή με δημόσιο δανεισμό του υλικού φορέα με την εγγραφή κλπ). Συνήθως με τις συμβάσεις μεταξύ του ερμηνευτή ή εκτελεστή καλλιτέχνη και το παραγωγού του υλικού φορέα ήχου ή εικόνας (ή και των δύο) παρέχεται από τον πρώτο στον δεύτερο η άδεια για την εγγραφή της ερμηνείας ή εκτέλεσης, την αναπαραγωγή και εκμετάλλευσή της (Γ. Κουμάντος, οπ, σελ. 372, Μαρίνος, οπ σελ. 1449/1450), όταν δε συνδέονται μεταξύ τους με σύμβαση εργασίας θεωρείται, εφόσον δεν υπάρχει αντίθετη συμφωνία, ότι η άδεια αυτή έχει δοθεί (άρθρο 46 παρ. 3 εδ. Α'). Σε κάθε περίπτωση ο ερμηνευτής ή εκτελεστής καλλιτέχνης διατηρεί το δικαίωμα αμοιβής για την ενέργεια κάθε μιας από τις πράξεις του άρθρου 46 παρ.2 σε κάθε τρόπο εκμετάλλευσης της ερμηνείας ή εκτέλεσής του (βλ. Καλλινίκου, οπ. Σελ. 156). Ειδικότερα, κατά το άρθρο 49 του ως άνω νόμου, "όταν υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων, οι οποίοι υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές, να προβάλουν σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές, να προβάλουν σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες, σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι πληρωμής καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαιίνεται το αρμόδιο Δικαστήριο. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των ερμηνευτών καλλιτεχνών είναι ανεκχώρητο και υποχρεωτικά εκ του νόμου, ανατίθεται για είσπραξη και διαχείριση σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν σύμφωνα με τα άρθρα της συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν σύμφωνα με τα άρθρα της συλλογικής διαχείρισης του ν. 212/1993 (άρθρα 54-58)". Κατά το ίδιο άρθρο, η αμοιβή είναι ενιαία και κατανέμεται εξ ημισείας μεταξύ αφενός μουσικών και τραγουδιστών (50%) και αφετέρου των παραγωγών (50%). Οι ως άνω οργανισμοί οφείλουν να εξασφαλίσουν στους δικαιούχους το ποσοστιαίο καθορισμό της κατ' άρθρο 55 παρ. 1 στοιχ. Β. το οποίο βάσει του άρθρου 58 του ίδιου νόμου, εφαρμόζεται και στους δικαιοπαρόχους των συγγενικών δικαιωμάτων κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 32. Σύμφωνα με το τελευταίο αυτό άρθρο ως βάση για τον υπολογισμό της ποσοστιαίας αυτής αμοιβής λαμβάνονται "τα ακαθάριστα έσοδα ή έξοδα ή ο συνδυασμός των ακαθαρίστων εσόδων και εξόδων, ποσά που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευση του έργου". Κατά το

άρθρο 56 παρ. 1 του ίδιου νόμου, αν ο χρήστης ισχυρίζεται ότι ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης αξιώνει αμοιβή προφανώς δυσανάλογη προς αυτήν που συνήθως καταβάλλεται σε παρόμοιες περιπτώσεις οφείλει πριν από οποιαδήποτε χρήση να προκαταβάλει στον οργανισμό ή το ζητούμενο ποσό αμοιβή ή το ποσό που θα ορίσει, ύστερα από αίτηση του χρήστη, ως συνήθως καταβαλλόμενο σε παρόμοιες περιπτώσεις, το Μονομελές Πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο Δικαστήριο. Εξάλλου, κατά το άρθρο 54 παρ.3 του ίδιου νόμου ή από τους δημιουργούς ανάθεση προς τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και προστασίας, μπορεί να γίνεται είτε με μεταβίβαση του δικαιώματος και των σχετικών εξουσιών προς το σκοπό της διαχείρισης ή της προστασίας, είτε με παροχή της σχετικής πληρεξουσιότητας, η δε ανάθεση γίνεται εγγράφως και κάθε φορά για ορισμένο χρόνο, που δεν μπορεί να είναι μεγαλύτερος από τρία χρόνια. Η ανάθεση αφορά όλα τα έργα του δημιουργού που είναι κατάλληλα για την εκμετάλλευση με την εξουσία στην οποία αναφέρεται η ανάθεση ή ορισμένα από αυτά. Σε περίπτωση αμφιβολίας τεκμαίρεται ότι η ανάθεση αφορά όλα τα έργα συμπεριλαμβανόμενων και των μελλοντικών έργων για χρονικό διάστημα που δεν μπορεί να είναι μεγαλύτερο από τρία χρόνια. Περαιτέρω, αναφορικά με τη νομιμοποίηση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και προστασίας ισχύουν τα οριζόμενα στα άρθρα 54 έως 57ν. 2121/1993, τα οποία κατά το άρθρο 58 του ίδιου νόμου εφαρμόζονται αναλόγως στη διαχείριση και προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων (γενικότερα για το ζήτημα βλ. σχετικά: Γεωργίου Κουμάντου, Πνευματική ιδιοκτησία, 8η έκδοση 2002, σελ. 359-378 και 380 επ. Μιχαήλ-Θεοδώρου Μαρίνου Πνευματική ιδιοκτησία, 2000, σελ. 251-272, 299-317, Κωνσταντίας Κυπρούλη. Το συγγενικό δικαίωμα των ερμηνευτών εκτελεστών καλλιτεχνών 2000, σελ. 109-149, Διονυσίας Καλλινίκου, τα θεμελιώδη θέματα του ν. 2121/1993 για την πνευματική ιδιοκτησία και τα συγγενικά δικαιώματα 1994, σελ. 158 επ. 164). Ο νομοθέτης έχοντας υπόψη του τις κατά το προγενέστερο δίκαιο δυσκολίες των οργανισμών συλλογική διαχείρισης να προστατεύουν δικαστικά ή εξώδικα τα δικαιώματα των δικαιούχων δημιουργών κλπ. (βλ. σχετικά Γ. Κουμάντο, οπ. Σελ. 368 σημ. 752, όπου παρατίθεται νομολογία με βάση το προγενέστερο δίκαιο) "διευκόλυνε" τους οργανισμούς αυτούς, για να επιτελέσουν τους σκοπούς τους, με τρία δικονομικά προνόμια: Α) Οι οργανισμοί μπορούν να ενεργούν πάντα, δικαστικώς ή εξωδίκως στο δικό τους όνομα είτε η αρμοδιότητά τους στηρίζεται σε μεταβίβαση εξουσίας είτε σε πληρεξουσιότητα κατά το άρθρο 54 παρ.3. Ενεργούν λοιπόν εξ ιδίου δικαίου και δεν χρειάζεται να διευκρινίζουν ποια είναι η ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον δικαιούχο (άρθρο 55 παρ. 2 εδάφιο β). Η δεύτερη διευκόλυνση αφορά το αναγκαίο περιεχόμενο του δικογράφου, με το οποίο ζητείται δικαστική προστασία. Ο οργανισμός δεν είναι ανάγκη να αναφέρει όλα τα έργα των δικαιούχων που εκπροσωπεί και για τα οποία ζητείται η δικαστική, προστασία, αλλά αρκεί, κατ' εξαίρεση, η δειγματοληπτική αναφορά των έργων αυτών (άρθρο 55 παρ. 3) Γ) Το κυριότερο όμως προνόμιο αφορά την απόδειξη της νομιμοποίησης των οργανισμών τόσο κατά την κατάρτιση συμβάσεων ή την είσπραξη αμοιβών, όσο και κατά την δικαστική προστασία των δικαιούχων. Προσφεύγοντας λ.χ ένας οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων τραγουδιστών στο Δικαστήριο για τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 είναι υποχρεωμένος για την πληρότητα του δικογράφου που δηλώνει όλους τους τραγουδιστές και όλα τα έργα αυτών, οι οποίοι έχουν αναθέσει στον οργανισμό τη διαχείριση εξουσιών που απορρέουν από το ένδικο περιουσιακό τους δικαίωμα. Προκειμένου όμως να αποδείξει με βάση τους γενικούς αποδεικτικούς κανόνες τον ισχυρισμό του αυτό, θα έπρεπε να προσκομίζει κάθε φορά-για το σύνολο των έργων (ρεπερτόριο) που διαχειρίζεται-ατελείωτη σειρά νομιμοποιητικών εγγράφων (πληρεξουσιότητας ή μεταβίβασης). Αντί γι' αυτό, ο νόμος δημιούργησε ένα τεκμήριο, σύμφωνα με το

οποίο "τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργιών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβάσει σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα" (άρθρο 55 παρ. 1 εδ. Α). Το τεκμήριο είναι βέβαια μαχητό και, όταν γίνεται επίκλησή του σε δίκη, ο αντίδικος μπορεί να αποδείξει ότι η αλήθεια είναι διαφορετική από την τεκμαιρόμενη (Γ. Κουμάντος οπ. σελ. 367-368). Είναι λοιπόν σαφές ότι το τεκμήριο λειτουργεί αποδεικτικά και η καθιέρωσή του δεν αναιρεί την υποχρέωση του αιτούντος οργανισμού να διατυπώνει το δικόγραφο του με ορισμένο τρόπο (118, 216 ΚΠολ.Δ), αναφέροντας όλους ανεξαιρέτα τους δικαιούχους που του έχουν αναθέσει τη διαχείριση, καθώς και τα έργα αυτών ώστε να δικαιολογείται η αρμοδιότητά του να διαχειρίζεται και να προστατεύει αυτούς. Αυτό άλλωστε ορίζεται ρητά και στο νόμο: Πρέπει πρώτα ο οργανισμός να "δηλώσει εγγράφως" τους δικαιούχους και τα έργα που τους έχει μεταβιβάσει η σχετική εξουσία κλπ. και κατόπιν θα λειτουργήσει αποδεικτικά το τεκμήριο αρμοδιότητας ώστε να αποφύγει την επίκληση και την προσαγωγή των νομιμοποιητικών εγγράφων. Αν δεν γίνει η κατά τα ανωτέρω αναφορά στο δικόγραφο των δικαιούχων και των έργων τους, τότε φυσικά δεν θα είναι δυνατό να προβεί και ο αντίδικος χρήστης σε ανατροπή του τεκμηρίου, αφού δεν θα είναι γνωστά τα πρόσωπα και τα έργα που καλύπτει. Πάντως, η γενικόλογη αναφορά ότι ο οργανισμός καλύπτει όλους τους δικαιούχους και όλα τα έργα αυτών δεν αρκεί. Ακόμη και στην περίπτωση, που ένας μόνον οργανισμός έχει αρμοδιότητα διαχείρισης για όλους τους δικαιούχους και όλα τα έργα τους, απαιτείται η ονομαστική έγγραφη αναφορά τους. Πολύ περισσότερο όταν στην ίδια κατηγορία δικαιούχων δραστηριοποιούνται περισσότεροι οργανισμοί διαχείρισης. Ωστόσο είναι δυνατό οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα όχι μόνον ελλήνων φορέων, αλλά και αλλοδαπών. Για το σκοπό αυτό δικαιούνται, σύμφωνα με το άρθρο 72 παρ.3 ν. 2121/1993, να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας μεταξύ αυτών και των αντιστοίχων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που καταπιστευτικά έχουν πρώτοι προς το σκοπό διαχείρισής τους στην Ελλάδα (περισσότερα για τη λειτουργία του δημιουργούμενου έτσι διεθνούς δικτύου βλ. Μ.Θ. Μαρίνο, οπ. σελ. 302,3003). Στην περίπτωση όμως που ένας οργανισμός συλλογικής διαχείρισης ζητεί δικαστική προστασία και για συγγενικά δικαιώματα αλλοδαπών φορέων, θα πρέπει για το ορισμένο της αιτήσεώς του να αναφέρει επί πλέον α) τους αλλοδαπούς φορείς και τα έργα τους που διαχειρίζεται η Ελλάδα, β) τον αλλοδαπό συλλογικό οργανισμό που ανήκουν και γ) να δικαιολογεί τον τρόπο που διαχειρίζεται τα δικαιώματά τους στην Ελλάδα, επικαλούμενος τις σχετικές συμβάσεις αμοιβαιότητας. Διαφορετικά, δεν θα είναι δυνατό να ελέγχει για ποιους αλλοδαπούς φορείς συγγενικών δικαιωμάτων αξιώνεται αμοιβή, καθώς και αν πράγματι ο ημεδαπός οργανισμός συλλογικής προστασίας έλκει δικαιώματα από τον αλλοδαπό οργανισμό που ανήκει ο δικαιούχος (βλ. Μ.Πρ. Τρικ. 1253/2002 και 1254/2002 αδημοσίευτες).

Στην προκειμένη περίπτωση, οι αιτούντες εκθέτουν ότι είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, που έχουν συσταθεί νομότυπα, ο πρώτος για τους μουσικούς, ο δεύτερος για τους τραγουδιστές και ο τρίτος για τις δισκογραφικές εταιρείες, παραγωγούς υλικούς φορέων ήχου ή και εικόνας και ότι εκπροσωπούν τα μέλη τους στην Ελληνική Επικράτεια. Ότι έχουν αρμοδιότητες διαχείρισης που αναφέρονται στο νόμο, μεταξύ των οποίων και η είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής που προβλέπεται από το άρθρο 49 του ν. 2121/1993 για την χρησιμοποίηση του ελληνικού και ξένου ρεπερτορίου. Ότι αφού συνέταξαν από κοινού το αμοιβολόγιο, που αναφέρεται στην αίτηση και προέβησαν στη

δημοσίευσή του στον τύπο, όπως προβλέπεται από το νόμο 2121/1993, κάλεσαν τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου, μεταξύ των οποίων και την καθής σε υπογραφή σχετικής συμφωνίας και την καταβολή των νομίμων αμοιβών τους. Ότι η καθ' ης αδιαφορεί σε κάθε προσπάθεια διαπραγμάτευσης καθορισμού της καταβολής της ως άνω εύλογης αμοιβής, ενώ χρησιμοποιεί αλλοδαπό ρεπερτόριο στο οποίο περιλαμβάνονται τα δειγματοληπτικά αναφερόμενα έργα. Οτι από τους ένδικους και αναφερόμενους δικαιούχους οι δύο πρώτοι είναι μέλη του αλλοδαπού οργανισμού με τον οποίο έχουν υπογράψει διμερή σύμβαση αμοιβαιότητας, οι τρεις επόμενοι είναι αμερικανοί καλλιτέχνες των οποίων τα αναφερόμενα στην αίτηση έργα κυκλοφόρησαν στην Αμερική το Μάρτιο και Απρίλιο 2003 και την ίδια ημέρα στην Ευρώπη, οι λοιποί δε δικαιούχοι προέρχονται από την Μ. Βρετανία, Γαλλία, Ολλανδία κλπ που εκτός των διμερών συμβάσεων που έχουν υπογραφεί μεταξύ τους έχουν προσχωρήσει στη Σύμβαση της Ρώμης και χρήζουν της ίδιας μεταχείρισης με τους ημεδαπούς καλλιτέχνες, δεδομένου ότι στις χώρες αυτές προστατεύονται αμοιβαία τα συγγενικά δικαιώματα. Ζητούν λοιπόν οι αιτούντες επικαλούμενοι επείγουσα περίπτωση α) να καθοριστεί το ύψος της ως άνω εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε ο καθού για το έτος 2003 στο ποσό των 177 ευρώ κάλυψε το ΦΠΑ και να υποχρεωθεί ο ίδιος να τους καταβάλει προσωρινά το παραπάνω ποσό, άλλως β) να καθοριστεί ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας από τους αιτούντες ποσοστό 50% για τους παραγωγούς, 25% για τους τραγουδιστές, γ) να υποχρεωθεί η καθής να προσκομίσει στους αιτούντες καταλόγους με τους τίτλους του αλλοδαπού μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε την επίδικη χρονική περίοδο συνεχίζοντας ανά μήνα να προσκομίσει τον κατάλογο αυτό, με καταβολή χρηματικής ποινής για κάθε παράσταση της αποφάσεώς της, δ) να καταδικαστεί ο καθού στη δικαστική τους δαπάνη. Με το περιεχόμενο και αίτημα αυτό, η υπό κρίση αίτηση παραδεκτά φέρεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρ. 49 του ν. 2121/93 και 22 Κ.Πολ.Δ). Όμως στο δικόγραφο της αιτήσεως δεν εκτίθενται τα απαραίτητα για τη θεμελίωση αυτής στοιχεία. Συγκεκριμένα δεν αναφέρονται: α) ποια έργα των ημεδαπών τραγουδιστών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου διαχειρίζονται οι αιτούντες β) ποιών αλλοδαπών τραγουδιστών, μουσικών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου διαχειρίζονται οι αιτούντες τα περιουσιακά δικαιώματα και για ποια έργα αυτών, γ) σε ποιους αλλοδαπούς φορείς συγγενικών δικαιωμάτων αντιστοιχούν οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής προστασίας που ενδεικτικά αναφέρονται στην αίτηση και δ) με βάση ρητές συγκεκριμένες συμβάσεις αμοιβαιότητας οι εν λόγω αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης έδωσαν πληρεξουσιότητα ή μεταβίβασαν στους αιτούντες τα δικαιώματα που έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό διαχείρισής τους στην Ελλάδα. Διαφορετικά και αν υποθεθεί ότι από τα δειγματοληπτικά αναφερόμενα στην αίτηση έργα οι δυο πρώτοι δικαιούχοι είναι μέλη του αλλοδαπού οργανισμού, δεν αναφέρεται όπως θα έπρεπε με βάση ποια διμερή σύμβαση αμοιβαιότητας ο οργανισμός αυτός έδωσε πληρεξουσιότητα ή μεταβίβασε στους αιτούντες ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που έχει προς τον σκοπό διαχείρισής τους στη χώρα μας ούτε αν έχει λάβει χώρα εκχώρηση των δικαιωμάτων δημόσιας εκτέλεσης από τους παραγωγούς δισκογραφικές εταιρίες, που αναπαράγουν τους υλικούς φορείς ήχου στην ημεδαπή και με ποιες συμβάσεις και για ποια έργα. Τα ίδια ισχύουν και για τους λοιπούς δειγματοληπτικά αναφερόμενους δικαιούχους. Ο ισχυρισμός των αιτούντων ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης ότι δικαιούνται, άνευ άλλου τινός να αξιώσουν τον καθορισμό εύλογης αμοιβής για το σύνολο του ρεπερτορίου (Ελληνικού και ξένου) αφού η πολυμερής από 26-10-1961 Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης "περί προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεοράσεως η οποία κυρώθηκε από

την Ελλάδα με το ν. 2084/92 (ΦΕΚ Α' 104) καθιερώνει με πολλές διατάξεις της την αρχή της εθνικής μεταχείρισης, ήτοι της εξομοίωσης των παρεχομένων στους αλλοδαπούς προστασίας με εκείνη που παρέχεται στους ημεδαπούς και προβλέπει μάλιστα στη διάταξη του άρθρου 12 αυτής την υποχρέωση καταβολής εύλογης και ενιαίας αμοιβής στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή στους παραγωγούς φωνογραφημάτων από τους χρήστες που προβαίνουν σε ραδιοτηλεοπτικές μεταδόσεις φωνογραφημάτων για οποιαδήποτε μετάδοση προς το κοινό για εμπορικούς σκοπούς, είναι απορριπτέος καθότι, οι ανωτέρω ρυθμίσεις της Διεθνούς Συμβάσεως της Ρώμης αναφέρονται στην κατά το ουσιαστικό δίκαιο αξίωση καταβολής εύλογης αμοιβής των αλλοδαπών φορέων συγγενικών δικαιωμάτων των κρατών που έχουν κυρώσει τη Σύμβαση αυτή, από ραδιοτηλεοπτικές μεταδόσεις σε άλλη χώρα, που έχει και αυτή κυρώσει τη Σύμβαση, και δεν αφορούν στην επίκληση του στοιχείου της συνδρομής αρμοδιότητας των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης για την είσπραξη των ως άνω αμοιβών και για λογαριασμό των αλλοδαπών δικαιούχων πρέπει δε εδώ να σημειωθεί ότι από απόψεως ουσιαστικού δικαίου, η ανωτέρω σύμβαση δεν έχει κυρωθεί μέχρι τη συζήτηση της υπό κρίση αίτησης από τις ΗΠΑ και συνεπώς οι ρυθμίσεις αυτής δεν μπορούν να τύχουν εφαρμογής στους αλλοδαπούς φορείς συγγενικών δικαιωμάτων της χώρας αυτής και εν προκειμένω του οργανισμού Η δήλωση των αιτούντων στο ακροατήριο ότι θα προσκομίσουν με το σημείωμα τις συμβάσεις παροχής πληρεξουσιότητας δεν θεραπεύει την αοριστία της υπό κρίση αίτησης. Υπό τις προαναφερόμενες ελλείψεις δεν είναι δυνατόν να ελεγχθεί και η καθής να ασκήσει τα νόμιμα δικαιώματά της αμυνόμενη, 1) αν τα αναφερόμενα έργα είναι απ' αυτά που διαχειρίζονται οι αιτούντες στην Ελλάδα 2) αναφερόμενος αντίστοιχα αλλοδαπός συλλογικός οργανισμός διαχείρισης, διαχειρίζεται και εκπροσωπεί τραγουδιστές ή μουσικούς ή παραγωγούς 3) αν πράγματι ο ημεδαπός οργανισμός συλλογικής προστασίας έλκει δικαιώματα από τον αλλοδαπό οργανισμό που ανήκει ο δικαιούχος. Σε κάθε περίπτωση η αναφορά στην αίτηση ότι εκπροσωπούν όλους τους δικαιούχους της αυτής κατηγορίας καθόσον από το νόμο έχουν την υποχρεωτική συλλογική διαχείριση, δεν καθιστά την αίτηση ορισμένη για το λόγο ότι το τεκμήριο από (άρθρ. 55 παρ. 2 ν. 2121/93) προϋποθέτει για να λειτουργήσει αποδεικτικά ότι οι οργανισμοί αυτοί έχουν δηλώσει ονομαστικά, εγγράφως μάλιστα, τους δικαιούχους και τα έργα τους, που τους έχουν ανατεθεί για προστασία και διαχείριση. Έτσι σε περίπτωση συμβατικού καθορισμού της εύλογης αμοιβής η δήλωση γίνεται προς τον αντισυμβαλλόμενο χρήστη, ενώ σε περίπτωση προσφυγής στο Δικαστήριο με το δικόγραφο. Κατόπιν όλων των ανωτέρω η υπό κρίση αίτηση πρέπει λόγω της αοριστίας της να απορριφθεί. Η δικαστική δαπάνη της καθής βαρύνει τους αιτούντες, (άρθρ. 176 Κ.Πολ.Δ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει αντιμωλία των διαδίκων.

Απορρίπτει την αίτηση.

Καταδικάζει τους αιτούντες να καταβάλουν στην καθής για τη δικαστική της δαπάνη το ποσό των εκατόν πενήντα (150) ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε στον Πειραιά στις 22-6-2005 σε έκτακτη και δημόσια συνεδρίαση, με την παρουσία και του Γραμματέα Θεοφάνη Μπαλαφούτη

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ